

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Palatina a soudců JUDr. Jiřího Sýkory a Mgr. Miluše Pěchové ve věci

žalobce: **LP EXPO, s.r.o., IČO: 26250837**
sídlem Sportovní 2c, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou
sídlem Rooseveltova 6/8, 602 00, Brno

proti
žalovanému: **Statutární město Brno, IČO: 44992785**
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 601 67 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Janem Hrabou
sídlem Na Pankráci 30a, 140 00, Praha 4 - Nusle

o zaplacení 7.958.218 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30.9.2020, č.j. 247 C 16/2019-240,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že základ nároku žalobce vůči žalovanému je dán.
- II. Ve výroku I. ohledně výše a splatnosti žalované částky, jakož i ve výroku II., se rozsudek soudu I. stupně ruší a věc se mu v tomto rozsahu vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal zaplacení specifikované finanční částky s příslušenstvím, dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

2. V obsáhlém odvolání žalobce rozsudek soudu I. stupně napadl v celém rozsahu. Namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s dříve vydanými rozsudky jak soudu I. stupně, tak i soudu odvolacího, týkající se téže věci, pouze dřívějších časových období. Dle něj nebyly dány důvody pro jiné posouzení věci, poukázal přitom na to, že tato dřívější rozhodnutí vycházela z bohaté judikatury Nejvyššího soudu ČR i Ústavního soudu, která řešila otázku užívání veřejného prostranství a náhrady za něj. V dané věci pak dle něj nebylo namístě použití nového rozhodnutí NS ČR, které vyžaduje souhlas vlastníka nemovitosti k tomu, aby šlo o veřejné prostranství, když rozhodnutí bylo vydáno až po období, o které v dané věci jde. Žalobce se též vyjádřil k nesprávnosti úvah o započtení náhrad navzájem (za uvedené veřejné prostranství a zastavěnou plochu), konkrétně pak rozporoval to, že by měly být stejné, mj. i s poukazem na dřívější rozhodovací praxi. Žalobce navrhl, aby byl rozsudek změněn ve vyhovující žalobě.
3. Žalovaný se odvolal do výroku o náhradě nákladů řízení a argumentoval ve prospěch přiznání náhrady zastoupení advokátem s ohledem na komplikovanost věci. K odvolání žalobce se písemně vyjádřil s tím, že dle něj se soud I. stupně zabýval všemi podstatnými skutečnostmi a správně vyhodnotil věc po stránce právních závěrů a s odkazem na jejich správnost navrhl, aby byl rozsudek potvrzen.
4. Odvolací soud napadený rozsudek i řízení jeho vydání předcházející přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.
5. Především nutno zdůraznit, že soud I. stupně své rozhodnutí odůvodnil velmi obsáhle a pečlivě a v tomto směru mu nelze nic vytknout. Nicméně nesprávně hodnotil to, zda lze na zjištěnou skutkovou situaci aplikovat závěry Nejvyššího soudu ČR plynoucí z rozsudku 22 Cdo 2378/2016 z 26. 6. 2019, zejména pokud jde o existenci souhlasu vlastníka pozemku (žalobce) s jeho užíváním jako veřejného prostranství. Zde je třeba poukázat na to, že dřívější judikatura jak NS ČR, tak i Ústavního soudu ČR otázku souhlasu nepovažovala za relevantní, stejně tak ne individuální faktické kroky jedné ze stran vůči druhé (ať již obsažené v korespondenci či projevuující se např. zahrazením přístupu apod.). Soud I. stupně sice poukázal na změny ve skutkové situaci oproti předešlým obdobím, ohledně kterých bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce dřívějšími rozhodnutími, nicméně všechny tyto změny se týkající právě subjektivních postupů jednoho z účastníků vůči druhému a zejména pak zjevného nesouhlasu žalobce s užíváním, z čehož pak soud I. stupně dovodil neexistenci veřejného užívání a následně pak zamítnutí žaloby pro nedostatek pasivní věcné legitimace žalovaného.
6. Odvolací soud poukazuje na Ústavním soudem ČR opakovaně zdůrazněnou zásadu legitimního očekávání v případech, kdy se během řízení před nalézacím soudem (či ještě před ním, ale po uplynutí rozhodného období, o které ve věci jde) změní judikatura Nejvyššího soudu ČR tak, že by to mohlo mít vliv na posouzení věci a výsledek řízení. V takovém případě má být rozhodnuto dle dřívější judikatury a to především proto, že se účastníci sporu nemohli dle své vůle chovat podle judikatorních závěrů, které ještě nebyly vysloveny. Tato zásada pak musí mít dopad i na danou věc v tom smyslu, že soud měl věc posoudit dle závěrů dřívější judikatury a považovat nárok žalobce za důvodný, když až na výše uvedené v bodě 5 se oproti dřívějším obdobím skutkově z hlediska užívání ničeho nezměnilo, a to proto, že v tomto řízení žalobce požaduje náhradu za dobu předcházející vydání citovaných rozhodnutí NS ČR.
7. Odvolací soud se dále zabýval i otázkou započtení nároků účastníků navzájem, což soud I. stupně považoval za další důvod zamítnutí. Dle odvolacího soudu úvaha soudu I. stupně, že finanční náhrady účastníků vůči sobě (za užívání veřejného prostranství a za zastavěný pozemek) musí být rovnocenné, je nesprávná a to především proto, že otázka výše jednoho či druhého plnění je otázkou skutkovou. Aniž by v tomto směru byly provedeny a hodnoceny důkazy, které tuto výši prokazují, nelze učinit závěr o jejich shodě, co do výše a tedy jejich zániku vzájemným započtením. Navíc by se soud musel také vypořádat s tím, že v předešlých řízeních výše uvedených náhrad v žádném případě shodně nevyšla.

8. Výše uvedené závěry nutné vedou k tomu, že nárok žalobce na náhradu vůči žalovanému je důvodný. Nicméně odvolací soud nemohl vyhovět žalobci v plném rozsahu, a to s ohledem na to, že soud I. stupně výslovně v odůvodnění uvedl, že se výši nároku žalobce nezabýval. Odvolací soud je přitom soudem přezkumným a v tomto směru nemohl tedy přezkoumat soudem I. stupně neučiněné závěry. Mohl proto pouze změnit napadený rozsudek (§ 220 odst. 1 o. s. ř.) tak, že vydal dle § 211 a § 152 odst. 2 o. s. ř. rozsudek o základu nároku žalobce a ohledně jeho výše a splatnosti, jakož i ve výroku o náhradě nákladů rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení dle § 219a odst. 1 písm. b), § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.
9. V dalším řízení soud I. stupně povede dle návrhu stran řízení důkazy týkající se výše nároku žalobce i žalovaného (pro posouzení započtení) a poté opětovně rozhodne, přičemž rozhodne i o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné, pokud jde o výrok II.

Proti tomuto rozhodnutí ohledně výroku I. je možno podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, přičemž dovolání bude přípustné při splnění podmínek obsažených v § 237 o. s. ř.

Brno 15. února 2022

JUDr. Ladislav Palatin v. r.
předseda senátu